

#1

Họp phụ huynh

Tôi quyết định sẽ dành cả mùa hè ở Tranh Sơn.

Chuyện là...

Vừa mới kết thúc năm đầu tiểu học, Cây đã bị giáo viên chủ nhiệm để ý bởi... học dốt quá!

Cô giáo chủ nhiệm của em tuổi đã trung tuần, vóc thước đậm đà, hàng lông mày xăm quá cao nên nhìn có cảm giác như cô lúc nào cũng đang hơi kinh ngạc. Dáng vẻ ấy làm tôi không dần lòng được, cứ liên tưởng đến chú gấu Koala hai mắt tròn xoe, chân tay mũm mĩm, thật dễ thương.

Tôi vốn không biết chuyện em Cây nhà tôi “học dốt”, bởi vì em lúc nào cũng được điểm 7, điểm 8, trên giấy khen gửi về nhà còn viết dòng chữ rất hoành tráng: *Học sinh Tiên tiến*. Mãi tới hôm đi họp phụ huynh, tôi mới biết cả lớp có ba mươi chín học sinh, tất cả đều xếp loại Học sinh Xuất sắc, dán hoa

đỏ trên bảng thi đua, chỉ có em và một bạn nữa xếp loại Tiên tiến, dán hoa xanh.

Lúc họp phụ huynh xong, tôi đang lục tục ra về thì nghe tiếng cô giáo gọi:

“Mẹ bé Tùng Lâm ở lại một chút, được không?”

Tôi bước thêm hai bước mới cảm thấy có gì sai sai. Tùng Lâm... Ôi, là tên đi học của Cây nhà tôi mà?

Chúng tôi cứ Cún với Cây với nhau nên tôi chẳng bao giờ gọi tên thật của em (em cũng chẳng bao giờ gọi tên tôi), xem chút nữa đã quên mất rồi.

Cô giáo đứng trước tôi, vẻ mặt hơi gượng gạo, giống như không biết diễn tả tình hình ra sao, rồi cô bắt đầu kể. Đại ý, Tùng Lâm là đứa trẻ kì lạ...

Cô Gấu Koala nói, sức tập trung của Tùng Lâm kém, ngồi trong lớp thường xuyên làm những việc lạ lùng. Ngoài ra, em còn không bao giờ chịu ngủ trưa và suốt ngày nhìn ra cửa sổ...

“Tôi đã phải chuyển cháu vào góc không có cửa sổ đấy!” Cô nói.

Không chỉ vậy, khả năng đọc và tính nhẩm của em đều, dùng cụm từ hết sức nhẹ nhàng, “cần được gấp rút cải thiện”, nếu không, em sẽ không thể theo nổi chương trình học lớp Hai.

#2

Đứa trẻ ưu sinh

Hồi đầu năm, tôi dẫn em đi thăm Văn Miếu – Quốc Tử Giám, hồng xin cho em chữ Tài, ý là học hành thành tài. Vừa mới bước đến cổng, còn chưa kịp mua vé, có vị thầy đạo tóc dài búi cao, đầu quần khăn xếp tím, mặc giao lĩnh tím chói chang, nom rất thần bí, tóm tay tôi lại, bảo:

“Con trai cô quả là đứa trẻ ưu sinh, sau này chắc chắn công danh rạng rỡ, bố mẹ được nhờ.”

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn Cây, má em vì nể mà ửng hồng, cổ đeo yếm dải ngả màu cháo lòng, mặt mày ngơ ngơ ngác ngác, cụm từ “công danh rạng rỡ” có chút không hợp. Nhưng phụ huynh mà, ai thấy con mình được khen chả thích, tôi cũng tò mò hỏi lại thầy:

“Trẻ ưu sinh là sao, thầy?”

Thầy giải thích, ý là những đứa trẻ sinh ra có điều ưu việt hơn hẳn bố mẹ. Chẳng hạn như bố mẹ tính tình dữ dằn mà con cái thì hiền lành. Bố mẹ không

làm điều tốt nhưng con thích giúp đỡ, bố thí. Bố mẹ chẳng màng tu nhân tích đức, con lại thích tu tập. Ai có con như vậy, xin lấy đó làm mừng, nên khuyến khích và ủng hộ, giúp đỡ để con ngày càng tốt hơn và tấn tới, thành công trong cuộc sống sau này.

Lòng vòng một lúc, thầy quảng cáo dịch vụ xem tử vi khá hấp dẫn, tôi nghe cũng bùi tai. Thầy toản nói điều tốt đẹp. Tôi gật gù, tin sái cổ. Lúc luận giải xong, thầy bảo thêm rằng Cây và thầy có duyên nên thầy mới xem mệnh cho em, chứ thầy không phải kiểu thầy bói loàng xoàng, chuyên lừa đảo, và cho thầy xin hậu lễ năm trăm ngàn. Tôi đang tung bồng phẩn khởi hình dung viễn cảnh tương lai ưu tú của Cây, bèn lấy tiền ra tạ lễ, không mặc cả nửa lời.

Tôi cứ ôm tâm thế rằng Cây nhà mình là đứa trẻ thông minh, tài giỏi, ba chuyện học viết, học đọc ở lớp đâu thể làm khó em. Nhưng mà, chắc là tôi đã lạc quan hơi quá đà.

#3

Kèm Cây học bài

Trở lại với buổi họp hôm ấy, cô Gấu Koala hỏi:

“Ở nhà, chị không kèm cháu học sao?”

Thật oan uổng, tôi rõ là có mà. Tôi thường đọc đủ loại sách cho em nghe, em cũng đã bắt đầu có thể tự đọc. Có lần, tôi đọc một chương trong cuốn *Đại Việt sử kí toàn thu*, em nghe rất chăm chú, sau đó hỏi:

“Chị Cún ơi, toàn dân *kháng chiến* là gì hả chị?”

Tôi nghĩ nghĩ, đáp:

“Là mọi người cùng nhau *kháng chiến*.”

Em lại hỏi:

“Tại sao mọi người lại phải cùng nhau *kháng chiến* ạ?”

“Bởi vì hồi đó có chiến tranh, *kháng chiến* rất gian khổ, nên chia nhau ra, mỗi người một chút cho đỡ mệt...”

Cây yên lặng không đáp. Nét mặt em hơi dăm chiêu, em ngẩng đầu:

“*Kháng chiến* là gì ạ?”

Hóa ra tôi mới chỉ giải thích phần toàn dân thôi, còn phần *kháng chiến* thì chưa.

“*Kháng* trong *kháng cự*, *chiến* trong *chiến đấu* đó. Tức là ai đánh mình thì mình đánh lại người ta.”

Em gật đầu, ra vẻ hiểu rồi, lẩm bẩm:

“Ngày nào em cũng *kháng chiến* chống con Mướp.”

Mướp là mèo nhà hàng xóm, nổi tiếng đành hanh, hay trèo sang nhà tôi ăn vụng thịt cá. Lúc nó vui vẻ thì cho Cây sờ một, hai cái, lúc không vui thì nó khè khè, cào chúng tôi, hại tôi phải đưa Cây đi tiêm phòng dại.

Chủ đề lịch sử có lẽ là quá uyên bác đối với đứa trẻ sáu tuổi nên Cây chuyển sang chủ đề vật lí.

“Cún ơi, sao giấy lại bay nhỉ?” Em hỏi khi thấy quạt thổi bay tờ giấy vẽ của tôi.

“À, bởi vì giấy nhẹ hơn gió đấy.”

Em gật đầu, có vẻ đã thấu triệt vấn đề. Ngưng một lúc, em nhìn tôi rồi reo lên:

“A, tóc cũng nhẹ hơn gió, phải không ạ?”

Lúc đó, tôi mới gọi đầu xong nên thả tóc ngồi trước quạt.

Chà, đúng là em trai mình, thật thông minh. Tôi cười, gật đầu. Để chắc chắn rằng em đã hiểu, tôi đổ thêm vài câu:

“Vậy cái cốc với gió, cái nào nặng hơn?”

“Cái cốc?”

“Xe đạp với gió thì sao?”

“Xe đạp, xe đạp!”

Tôi mãn nguyện xoa đầu Cây.

Nhưng rồi, như đột nhiên nghĩ ra một vấn đề nan giải, em lại hỏi:

“Cún ơi... thế máy bay với gió, cái nào nặng hơn?”

Hừm...

“Lúc máy bay bay trên trời thì gió nặng hơn, lúc máy bay hạ cánh thì máy bay nặng hơn.”

“Sao lại thế được ạ?”

Cái này tôi *google* nửa tiếng đồng hồ vẫn chẳng hiểu mô tê gì để giải thích cho em. Hai chị em cứ như phiên bản lỗi của chương trình *Mười vạn câu hỏi vì sao* vậy.

#4

Bàn chuyện học hè

Tóm lại, mặc dù tôi không phải giáo viên xuất sắc, nhưng thế cũng tính là có kèm Cây học, đúng không? Trước câu hỏi hóc búa của cô Gấu Koala, tôi chột dạ, gật đầu.

“Chà...” Cô Gấu Koala suy nghĩ. “Vậy thì chị cần phải kèm Tùng Lâm sát sao hơn, để cháu không tụt xa so với các bạn.”

Cô còn bảo:

“Sắp hè rồi, nhà trường tổ chức phụ đạo cho các cháu học kém, chị có muốn cháu tham gia không? Thực ra, cả những bạn học tốt cũng đăng kí để không quên kiến thức. Trẻ con ấy mà, các cháu nhanh quên lắm!”

Tôi nghĩ cô giáo chủ nhiệm đã nhiều tuổi, chắc chắn kinh nghiệm sư phạm rất dày dặn, cô đã đề nghị như thế thì có lẽ cũng nên tham gia, nhỉ?

“Vậy cô xem giúp Tùng Lâm nên tham gia học phụ đạo thế nào?”

Chỉ chờ có vậy, cô Gấu Koala nhiệt tình nói:

“Hè nên các em chỉ học môn chính thôi. Theo lịch thì thứ Ba và thứ Năm học Tiếng Anh, thứ Tư và thứ Bảy học Tiếng Việt, còn thứ Sáu và Chủ nhật học Toán!”

Tôi nghe mà toát mồ hôi hột, hoang mang hỏi:

“Vậy thời gian giải trí thì...”

Dù sao mới lớp Một thôi mà... Hồi tôi học lớp Một thì như nào nhỉ? Chà, tôi chẳng học gì cả, suốt ngày giả ốm để xin nghỉ!

“Chị không biết chứ, đây là giai đoạn rất quan trọng để xây dựng nền tảng cho các cháu, nhất là ngoại ngữ, cần học càng sớm càng tốt. Những đứa trẻ có thành tích tốt, thực ra phụ huynh phải cho học thêm rất nhiều.” Giáo viên chủ nhiệm thêm vào.

Tôi thấy choáng váng. Sau đó, cô còn giảng giải trời bẻ lí do tại sao lớp Một cực kì quan trọng. Mãi đến cả tiếng sau tôi mới lần thẩn ra về, trong đầu vẫn sững sốt.

Hóa ra học sinh bây giờ đi học như vậy, khác với tôi ngày xưa quá!

#5

Tên của chúng tôi

Cây đã hơn sáu tuổi, học gần xong lớp Một, chẳng mấy chốc sẽ trở thành chàng thiếu niên. Tôi quyết định gọi em bằng tên thật nhiều hơn.

Ông nội tôi vốn là thầy Nho nên đặt tên cho các cháu đều xem phong thủy, cân nhắc ngữ nghĩa ghê lắm. Ví dụ, tôi mệnh Thủy nên tên mệnh Mộc (ông tôi cứ lẩm bẩm cái gì mà *Thuỷ sinh Mộc*), Nguyễn Hạ Hà, tức bông hoa súng nước nở vào mùa hè. Tôi cực kì không thích cái tên này, cảm thấy nó vừa... kiếm hiệp, lại có gì hơi ngốc. Đại thể, ngày còn học cấp ba, bạn thân của tôi suốt ngày đọc đi đọc lại tên tôi, Hạ Hà, Hạ Hà, Ha Ha, Ha Ha, nghe như tiếng cười ấy nhỉ?

Sau đó, cả lớp đều gọi tôi là Ha Ha.

Em cũng được đặt tên theo mệnh Mộc, cả nhà dẫn đo mãi rồi chọn *Lâm*, Nguyễn Tùng Lâm có nghĩa là *rừng cây tùng*, thế nên tôi gọi em là Rừng Cây,